GABRIELA VIOLETA ADAM

AUXILIARUL PREDICATIV – TERMEN CONDIȚIONANT AL PREDICATIVULUI SUPLIMENTAR

Predicativul suplimentar şi numele predicativ, în termenii gramaticii relaţional-neotradiţionale, sunt definiți ca funcţii sintactice condiţionate, monosubordonate, realizate în prezenţa unui termen condiţionant. Altfel spus, constatăm că relaţia dintre substantivalul regent şi predicativul suplimentar/numele predicativ este determinată de realizarea altei relaţii, în prezenţa obligatorie a unui termen, numit în consecinţă *termen condiţionant*.

În cele ce urmează propunem o analiză comparativă a celor două funcţii sintactice din perspectiva termenului condiţionant, cu scopul de a reliefa ocurenţa auxiliarului predicativ în structurile cu predicativ suplimentar.

1. În sintaxa limbii române, distincţia dintre un verb predicativ şi un auxiliar predicativ s-a bazat pe un criteriu sintactic: prezenţa în vecinătatea auxiliarului predicativ a numelui predicativ. Potrivit acestui criteriu de diferențiere, în GALR 2005 se disting două clase de verbe: *verbe copulative* (cer prezenţa obligatorie a numelui predicativ) şi verbe noncopulative (nu admit această poziție sintactică) (GALR 2005, vol. I, p. 352). Deşi nu poate fi explicit menţionată expresia relaţiei dintre auxiliarul predicativ şi numele predicativ, există numeroase studii care admit existenţa unei relaţii sintactice între cele două lexeme. Dintre aceste relaţii, pot fi amintite următoarele variante de interpretare:

– numele predicativ se subordonează verbului: „numele predicativ este o poziţie sintactică de sine stătătoare, reprezentând un complement de tip special al verbului, poziţie cerută, matricial, de clasa verbelor copulative” (GALR 2005, vol. II, p. 268)[1]. Deşi este considerat determinant al verbului copulativ, tot în GALR 2005 (vol. I, p. 352) se precizează că numele predicativ se subordonează nominalului subiect;

– relaţia pe care o contractează auxiliarul predicativ cu numele predicativ este de interdependenţă[2].

[1] În această situaţie s-ar putea vorbi despre o valenţă sau despre o complinire a auxiliarului predicativ. Vezi, în acest sens, GALR 2005, vol. I, p. 352; GALR 2005, vol. II, p. 268; GBLR, p. 477; Guţu Romalo 1973, p. 134–135.

[2] Argumentul acestui tip de relaţie se datorează caracterului nesuprimabil al numelui predicativ, fiind, din acest punct de vedere, o relaţie similară celei dintre verb şi nominalul subiect. Vezi Pană Dindelegan 1999, p. 41. În ceea ce priveşte relaţia dintre numele predicativ şi un alt nominal din structură, Gabriela Pană Dindelegan consideră că aceasta „este de dependenţă unilaterală, deoarece ocurenţa atributivului implică ocurenţa, în aceeaşi structură, a nominalului, dar nu şi invers. Vezi Pană Dindelegan 1999, p. 43. Pentru relaţia sintactică de interdependenţă pe care o stabileşte auxiliarul predicativ + numele predicativ faţă de nominalul-subiect, vezi Iordan–Robu 1978, p. 594.

BDD-V421 © 2015 Argonaut
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 02:58:39 UTC)

1.1. Teoria inexistenţei vreunui raport gramatical între auxiliarul predicativ şi partea de vorbire prin care se exprimă numele predicativ, enunţată de către D. D. Draşoveanu şi continuată de şcoala de gramatică clujeană, a pornit de la o situaţie limită: imposibilitatea relaţionării *verb + adjectiv*. Argumentele care infirmă constituirea într-o sintagmă a verbului şi a adjectivului se bazează pe categoriile gramaticale distincte ale celor două lexeme, categorii care nu pot fi puse în relaţie, verbul individualizându-se prin număr şi persoană, iar adjectivul prin gen, număr şi caz. De aceea, acordul adjectivului constituie indiciul principal al orientării relaţiei numelui predicativ spre un substantival în cazul N_1, şi nu spre verb. Adjectivul poate actualiza valenţele pasive ale N_1-subiect atât în prezenţa, cât şi în absenţa auxiliarului predicativ, rolul acestuia reducându-se „la însăşi această simplă prezenţă, care face ca adjectivul să fie [...] altceva decât atribut" (Draşoveanu 1997, p. 147).

2. O altă clasificare a verbelor în sintaxa limbii române este realizată în funcţie de conţinutul lexical al acestora. Astfel, pot fi identificate *verbele predicative,* cele care au sens lexical de sine stătător, şi *verbele nepredicative*, verbele auxiliare şi copulativele.

Criteriul insuficienţei semantice (Şerban 1970, p. 101; Avram 1997, p. 194–195; Irimia 2008, p. 183) regăsit ca mijloc de diferenţiere la nivelul clasei verbului în verbe predicative *vs*. auxiliarele predicative (= verbe copulative) s-a dovedit inoperant. G. G. Neamţu a demonstrat că verbul *a fi* are un înţeles lexical de sine stătător atât ca verb predicativ, cât şi ca auxiliar predicativ. În calitate de auxiliar predicativ, *a fi* „nu şi-a pierdut sensul iniţial, ci a avut loc doar o deplasare a afirmaţiei de la subiect asupra unei caracteristici a subiectului. Altfel spus, ceea ce se afirmă ca existenţă prin *a* fi_2 este nu subiectul, ci o caracteristică a lui" (Neamţu 1986, p. 73). Prezenţa obligatorie în vecinătatea auxiliarului predicativ a unui alt lexem nu este o particularitate care caracterizează doar auxiliarul predicativ, ci este o caracteristică a mai multor verbe predicative, precum: *a constitui*, *a* (*se*) *numi*, *a reprezenta*, *a* (*-i*) *zice* etc. şi, ca atare, acest raţionament nu se constituie ca un criteriu de diferenţiere a unei funcţiei sintactice.

3. În ceea ce priveşte inventarul auxiliarelor predicative, constatăm că acesta este mai restrâns sau mai extins de la un studiu de gramatică la altul, principiul sinonimiei având un rol esenţial în completarea aşa-zisei liste de verbe copulative. Spre exemplu, luând ca punct de plecare GBLR (2010, p. 480), aici poate fi întâlnit un inventar finit al verbelor care se construiesc cu un nume predicativ, precizându-se că pot fi identificate „verbele copulative standard (copulative în toate aparițiile, precum *a deveni*, [...] *a fi*, *a rămâne*, *a ajunge*, *a se numi*, *a se chema*, *a însemna*, *a părea*) şi verbe în cazul cărora valoarea copulativă este secundară, specială (verbe precum *a ieşi*, *a se face*, *a veni*, *a se ţine*, *a se prinde*, *a arăta*, *a se da*, *a trece*, *a face pe*)"[3].

Lista operatorilor copulativi poate fi amendată, în opinia noastră, întrucât o parte dintre aceste verbe funcţionează ca termen condiţionant pentru predicativul

[3] Acelaşi inventar al verbelor copulative poate fi regăsit şi în GALR 2005, vol. II, p. 280–283, aici notându-se, pe lângă cele de mai sus, şi verbul *a se erija* (în).

BDD-V421 © 2015 Argonaut
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 02:58:39 UTC)

suplimentar (*a arăta, a se chema, a se da, a se erija, a face pe, a se prinde, a trece, a se ţine, a veni*) şi de aceea considerăm că inventarul poate fi redus la cele opt verbe pe care le enumeră G. G. Neamțu: *a ajunge, a deveni, a fi, a se face, a ieşi, a însemna, a părea, a rămâne* (Neamțu 2007, p. 209; vezi şi Neamţu 1986, p. 108; Vulişici Alexandrescu 1995, p. 69).

4. Din punct de vedere sintactic, auxiliarul predicativ, caracterizat prin configuraţia *substantival N_1 + auxiliar predicativ + substantival* în cazul N_1/N_2, se constituie ca un termen condiţionant în cadrul relaţiei dintre cele două substantivale; altfel spus, substantivalul nume predicativ va actualiza valenţele pasive ale termenului regent în prezenţa auxiliarului predicativ: o valenţă adjectivală actualizabilă prin acord adjectival sau o valenţă substantival-nominativală prin flexiune cazuală (N_1):

Tatăl (N_1) *meu era* ***posomorât*** (N_2) *şi nu scotea un cuvânt mergând pe lângă cai*. (Preda 2010, p. 30),

Ai (N_1') *mei toţi ştiau bine că sunt* ***un bleg*** (N_1''), *totuşi de ce mi s-ar fi pus pe cap o coroană pe care n-aş fi meritat-o*? (*ibidem*) (vezi Adam 2014, p. 156).

Numele predicativ cu fenomenalizare substantival-prepoziţională sau adverbială se va subordona regentului în cazul N_1 prin joncţiune (*Cana este* ***de sticlă***), respectiv aderenţă (*Spune-mi* ***cum*** *e vremea pe la voi*), aceste relaţii sintactice având loc exclusiv în prezenţa auxiliarului predicativ.

Structura sintactică în care se realizează numele predicativ implică recunoaşterea sintagmelor condiţionate biunivoc: în *tatăl* (A) (R_1) *meu era* (B) (R_2) ***posomorât*** (C), sintagma R_2 (AC), în care C să fie nume predicativ este condiţionată de realizarea sintagmei R_1 (AB) şi R_1 (AB), în care B să fie auxiliar predicativ este condiţionată de R_2 (AC). Altfel spus, R_1 condiţionează pe R_2 şi R_1 este condiţionat de R_2.

4.1. În calitate de termen condiţionant, auxiliarul predicativ poate apărea şi într-o structură de tipul: *substantival N_1 + auxiliar predicativ + substantival$_1$ + substantival$_2$*. Prezenţa celor două nominale relevă faptul că auxiliarul predicativ poate funcționa ca termen condiţionant atât pentru numele predicativ, cât și pentru predicativul suplimentar:[4]

a ajunge : *Nu-i venea să creadă că* a ajuns ***de unul singur*** (PS) ***profesor*** (NP) *de limba română*;

a deveni: *Când constatau vreo abatere de la disciplina muncii, directorii* deveneau ***amândoi*** **(PS)** ***irascibili şi neîndurători*** (NP);

a se face: *Scapă blidul din mână, de* se făcu ***tot*** (PS) ***bucăţele*** (NP) (Reteganul, P. IV, 31/$_6$, *apud* DLR, s.v. *face*);

a fi: *Léşii încă ce-au avut oaste mai aleas, o au tras de pen arepi în frunte şi la o vréme ca acéie la care şi de nevoie numai caută* a hi ***toţi*** (PS) ***viteji*** (NP), *că nu era altă cale de viiaţă* (Costin 1979, p. 47);

[4] În GALR se precizează că „verbele copulative se pot construi cu un predicativ suplimentar (*Ea* ***a devenit*** *medic* ***singură***, *fără ajutorul nimănui*), excepţie făcând verbul *a fi* (GALR 2005, vol. II, p. 297; GALR 2008, vol. II, p. 303).

BDD-V421 © 2015 Argonaut
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 02:58:39 UTC)

a ieşi: *Nimeni nu se mai gândea că ei* vor ieşi ***amândoi*** (PS) ***deputaţi*** (NP);

a părea: *Dar asta trebuie văzut, fiindcă bărbaţii erau mici şi* păreau ***toţi*** (PS) ***tineri*** (NP), *iar femeile, datorită halatelor lor multicolore*, păreau ***toate*** (PS) ***fete*** (NP) (Preda 2010, p. 55);

a rămâne: *Pe urma lor*, rămaseră ***toţi*** (PS) *multă vreme* ***muţi***, ***ameţiţi*** (NP). (Voiculescu 2010, p. 173).

4.2. Dintre auxiliarele predicative de mai sus, cel mai frecvent întâlnit în ipostaza de termen condiţionant atât pentru numele predicativ, cât şi pentru predicativul suplimetar este verbul *a fi*. Acesta este regăsit ca termen condiționant pentru predicativul suplimentar cu fenomenalizare pronominală, substantivală, adjectivală şi numerală.

a. *Oamenii* sunt ***toţi*** *muritori*; *Lumea*-i ***toată*** *o poveste*; *Ai mei pierduţi* sunt, *paşă*, ***toţi***; *Am să te iert – E vechi păcatul / Şi nu* eşti ***prima*** *vinovată*!... (Minulescu 2009, p. 91);

b. *Legumele* sunt *mai bune* ***crude***; *Plăcintele* sunt *mai gustoase* ***calde***;

c. *Mi*-e *dor de el* ***ca redactor*** *al acestei publicaţii săptămânale*; *Mi*-e *frică de el c****a moderator*** *al acestui show*; *Mi*-e *greu cu el* ***ca student*** *la Universitatea din Bucureşti*.

4.3. Pentru a reliefa trăsătura auxiliarului predicativ de a funcţiona ca termen condiţionant atât pentru numele predicativ, cât şi pentru predicativul suplimentar, am convenit să diferențiem cele două ipostaze prin identificarea unui *termen condiționant de gradul I* – al numelui predicativ – și a unui termen *condiţionant de gradul al II-lea*, al predicativului suplimentar. Această particularitate a auxiliarului predicativ relevă că în postura de termen condiţionant acesta participă, pe de-o parte, ca termen în cadrul sintagmelor condiţionate biunivoc, iar, pe de altă parte, ca termen al sintagmelor condiţionate univoc progresiv. Opoziţia termen condiţionant de gradul I *vs* termen condiţionant de gradul al II-lea se asociază cu tipul de construcţie specifică celor două funcţii sintactice: structură primară, de bază (numele predicativ) *vs* structură reorganizată (predicativul suplimentar).

Construcţiile cu predicativ suplimentar de mai sus derivă dintr-o bază de structuri bipropoziţionale prin (Adam 2014, p. 157–158):

(a) condensarea a două propoziţii principale, coordonate copulativ (*Oamenii sunt muritori şi ei sunt toţi*) prin: (1) identitatea referenţială a subiectelor din P_1 şi P_2, (2) contragerea gerunzială a lui P_2 (**Oamenii sunt muritori fiind toţi*), (3) abrevierea lui *fiind* şi (4) glisarea lui *toţi* din P_2 în P_1 pe poziţia unui predicativ suplimentar;

(b) condensarea unei propoziţii principale şi a unei subordonate condiţionale (*Plăcintele sunt mai gustoase dacă sunt calde*) prin: (1) identitatea referenţială a subiectelor din P_1 şi P_2, (2) contragerea gerunzială a lui P_2 (*Plăcintele sunt mai bune fiind calde*), (3) abrevierea lui *fiind* şi (4) glisarea lui *calde* din P_2 în P_1 pe poziţia unui predicativ suplimentar;

BDD-V421 © 2015 Argonaut
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 02:58:39 UTC)

(c) condensarea unei propoziţii principale şi a unei subordonate completive prepoziţionale/condiţionale/circumstanţiale de cauză (*Mi-e dor ca el să fie redactor al acestei publicaţii săptămânale*, *Mi-e frică dacă el este redactor al acestui show*, *Mi-e greu pentru că el este student al Universităţii Bucureşti*) prin: (1) anticiparea subiectului din P_2 în P_1 printr-un complement prepoziţional (*Mi-e greu cu el pentru că este student al Universităţii Bucureşti*), (2) contragerea gerunzială a lui P_2 (*mi-e greu cu el fiind student*...), (3) abrevierea lui *fiind* şi (4) glisarea lui *student* din P_2 în P_1 pe poziţia unui predicativ suplimentar.

4.4. Din punctul de vedere al organizării sintagmelor, sintagma condiţionată implicată în realizarea predicativului suplimentar cunoaşte două tipuri de structuri:

i. substantival – N_1 + auxiliar predicativ: ***Plăcintele sunt*** *mai bune calde*;

ii. auxiliar predicativ + substantival – Ac_3: *Mi-**e** dor **de el** ca redactor al acestei publicaţii săptămânale*[5].

Încercând să formalizăm relaţiile condiţionate ce caracterizează construcţiile cu predicativ suplimentar, constatăm că acestea se realizează în prezenţa auxiliarului predicativ numai dacă auxiliarul predicativ este secundat de numele predicativ. În:

a. *Oamenii* (A) (R_1) *sunt* (B) (R_2) *toţi* (C) (R_3) *muritori* (D)., R_2 (AC),

unde C să fie predicativ suplimentar dacă R_3 (AD), în care D să fie nume predicativ dacă R_1 (AB), iar R_1 (AB), în care B să fie auxiliar predicativ este condiţionată de R_3 (AD);

b. *Plăcintele* (A) (R_1) *sunt* (B) (R_2) *mai bune* (C) (R_3) *calde* (D)., R_3 (AD),

unde D să fie predicativ suplimentar dacă R_2 (AC), în care C să fie nume predicativ dacă R_1 (AB), iar R_1 (AB) în care B să fie auxiliar predicativ dacă R_2 (AC);

c. ∅ (A) (R_1) *Mi-e* (B) (R_2) *dor* (C) *de* (R_3) *el* (D) (R_4) *ca redactor* (E)., R_4 (DE),

unde E este predicativ suplimentar dacă R_3 (BD), şi dacă C este nume predicativ dacă R_2 (AC) dacă R_1 (AB), iar R_1 (AB), în care B este auxiliar predicativ dacă R_2 (AC). Predicativul suplimentar construit în vecinătatea auxiliarului predicativ se realizează numai în prezenţa sintagmelor condiţionate biunivoc, aceste secundate fiind de o condiţionare univocă progresivă. Apariţia într-un astfel de context al predicativului suplimentar este condiţionată de prezenţa obligatorie în structură a numelui predicativ.

4.5. Structura: *substantival*-N_1 + *auxiliar predicativ* + *însoţitor*$_1$ + *însoţitor*$_2$ evidenţiază că substantivalul în N_1 (subiect) se individualizează prin două valenţe actualizabile în prezenţa auxiliarului predicativ:

[5] Dacă se optează pentru valoarea predicativă a verbului *a fi* din expresiile de tipul *mi-e dor*, *mi-e frică* etc., în această situaţie predicativul suplimentar se va realiza în urma unei condiţionări univoce progresive, această condiţionare nefiind determinată în niciun fel de subiectul verbului condiţionant – *dor*, *frică*. Pentru interpretarea lui *a fi* ca auxiliar predicativ, vezi Neamţu 1986, p. 147; Vulişici Alexandrescu 1995, p. 70. Pentru interpretarea lui *a fi* ca verb predicativ şi pentru argumentarea poziţiei de subiect a lexemelor *dor*, *frică*, vezi GALR 2005, vol. II, p. 340, 349–350; GALR 2008, vol. II, p. 360, 369–370.

BDD-V421 © 2015 Argonaut
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 02:58:39 UTC)

a. o valenţă adjectivală (actualizabilă prin N_2) şi o valenţă substantival-nominală (actualizată prin N_1''):

Oamenii (N_1') *sunt* ***toţi*** (PS, N_1'') ***muritori*** (NP, N_2);

b. două valenţe substantival-nominale, actualizabile prin N_1'', respectiv N_1''':

Lumea (N_1')-*i* ***toată***[6] (PS, N_1''') ***o poveste*** (NP, N_1'');

c. două valenţe adjectivale, actualizate prin N_2:

Legumele sunt ***mai bune*** (NP, N_2) ***crude*** (PS, N_2).

Acceptarea auxiliarului predicativ ca termen condiţionant al predicativului suplimentar implică o redefinire a sistemului triadic a determinanţilor apersonali ai substantivului (Neamţu 2006–2007, p. 111–144; Neamţu 2014, p. 381–-416), predicativul suplimentar individualizându-se ca un determinant apersonal, dislocat de regent de un verb predicativ (*Fetiţa*$_{Tr}$ *aleargă* ***voioasă***$_{PS}$) sau de un auxiliar predicativ (*Oamenii*$_{Tr}$ *sunt* ***toţi***$_{PS}$ *muritori*$_{NP}$).

ABREVIERI BIBLIOGRAFICE. SIGLE

IZVOARE

Costin 1979 = Miron Costin, *Letopiseţul Ţării Moldovei. De neamul moldovenilor*, Editura Minerva, Bucureşti, 1979.

Minulescu 2009 = Ion Minulescu, *Romanţe pentru mai târziu*, Editura Jurnalul Naţional, Bucureşti, 2009.

Preda 2010 = Marin Preda, *Viaţa ca o pradă*, Editura Jurnalul Naţional, Bucureşti, 2010.

Voiculescu 2010 = Vasile Voiculescu, *Zahei Orbul*, Editura Jurnalul Naţional, Bucureşti, 2010.

BIBLIOGRAFIE GENERALĂ.

Adam 2014 = Gabriela Violeta Adam, *Predicativul suplimentar – funcţie sintactică eterogenă*, Casa Cărţii de Ştiinţă, ClujNapoca, 2014.

Avram 1997 = Mioara Avram, *Gramatica pentru toţi*, Editura Humanitas, Bucureşti, 1997.

DLR = *Dicţionarul limbii române*, vol. I–IX, Editura Academiei Române, Bucureşti, 2010.

Draşoveanu 1997 = D. D. Draşoveanu, *Teze şi antiteze în sintaxa limbii române*, Editura Clusium, Cluj-Napoca, 1997.

GALR 2005, 2008 = *Gramatica limbii române*, vol. I. *Cuvântul*, vol. II. *Enunţul*, Editura Academiei Române, Bucureşti, 2005; tiraj nou, revizuit, 2008.

GBLR = *Gramatica de bază a limbii române*, Editura Univers Enciclopedic, Bucureşti, 2010.

[6] Optăm pentru valoarea pronominală a lexemului *toată*, întrucât adjectivul nehotărât, din punctul de vedere al topicii, se află întotdeauna în vecinătatea imediată a regentului substantival: *Toţi* (adjectiv nehotărât, atribut adjectival) *copiii au venit vs Copiii au venit* ***toţi*** (pronume nehotărât, PS). În structuri de tipul *Lumea-i* ***toată*** (PS) ***o poveste*** (NP), în care numele predicativ şi predicativul suplimentar cunosc fenomenalizare substantivală neprepoziţională, flexiunea cazuală intranominativală cunoaşte două subipostaze, reprezentate de un C_1'' (cazul numelui predicativ) şi de un C_1''' (cazul predicativului suplimentar). Vezi Neamţu 2002–2003. Pentru interpretarea lui *toată* ca adjectiv nehotărât cu funcţie de predicativ suplimentar, vezi Draşoveanu 1997, p. 154.

BDD-V421 © 2015 Argonaut
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 02:58:39 UTC)

Guţu Romalo 1973 = Valeria Guţu Romalo, *Sintaxa limbii române. Probleme şi interpretări*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1973.
Iordan–Robu 1978 = Iorgu Iordan, Vl. Robu, *Limba română contemporană*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1978.
Irimia 2008 = Dumitru Irimia, *Gramatica limbii române*. Ediţia a III-a revăzută, Editura Polirom, Iaşi, 2008.
Neamţu 1986 = G. G. Neamţu, *Predicatul în limba română. O reconsiderare a predicatului nominal*, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986.
Neamţu 2002–2003 = G. G. Neamţu, *Curs special de sintaxă a limbii române contemporane*, ms., Universitatea „Babeş-Bolyai", Facultatea de Litere, Cluj-Napoca, 2002–2003.
Neamţu 2006–2007 = G. G. Neamţu, *O clasificare categorial relaţională a atributului în limba română. Cu adnotări*, în DR, serie nouă, XI–XII, 2002–2003, p. 111–144.
Neamţu 2007 = G. G. Neamţu, *Teoria şi practica analizei gramaticale. Distincţii şi... distincţii (cu trei seturi de grile rezolvate şi comentate)*. Ediţia a II-a revăzută, adăugită şi îmbunătăţită, Editura Paralela 45, [Piteşti,] 2007.
Neamţu 2014 = G. G. Neamţu, *Studii şi articole gramaticale*, Editura Napoca Nova, Cluj-Napoca, 2014, p. 381–416.
Pană Dindelegan 1999 = Gabriela Pană Dindelegan, *Sintaxa grupului verbal*. Ediţia a II-a, Editura Aula, Braşov, 1999.
Şerban 1970 = Vasile Şerban, *Sintaxa limbii române*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1970.
Vulişici Alexandrescu 1995 = Maria Vulişici Alexandrescu, *Sintaxa limbii române*, Editura Imprimeriei de Vest, Oradea, 1995.

AUXILIARY PREDICATE – CONDITIONING TERM FOR THE ADDITIONAL PREDICATIVE ELEMENT (*Abstract*)

In this study we tried to demonstrate that the conditioning term of a supplementary predicative can be represented both by predicative verbs and by auxiliary verbs: *a ajunge, a deveni, a fi, a se face, a ieşi, a însemna, a părea, a rămâne*. Based on the above hypothesis, the supplementary predicative occuring in the proximity of predicative auxiliaries involves redefining the triadic system of the non-personal noun determiners.

Cuvinte-cheie: *auxiliar predicativ, termen condiţionant, termen condiţionant de gradul II, verbe auxiliare*.
Keywords: *supplementary predicative, conditioning term, 2nd degree conditioning term, auxiliary verbs*.

Institutul de Lingvistică şi Istorie Literară
„Sextil Puşcariu"
Cluj-Napoca, str. E. Racoviţă, 21
gabrieladomide@yahoo.com

BDD-V421 © 2015 Argonaut
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 02:58:39 UTC)